

Hjálpir danska búskapinum

TAÐ ER ENN EITT SINDUR ÓVIST NÆR DINOSPÆLIÐ Í ÚT-
VARPINUM BYRJAR. TÓ HEVUR HUGSANIN HJÁ N. J. AR-
GE, UM Á HENDA HÁTT AT FÁA PENGAR TIL VEGA TIL
ÚTVARPIÐ, VAKT STÓRAN ÁHUGA Í DANMARK

Danskir figgjarfrøðingar hava viðgjørt hvussu teir best kunnu bjarga Danmarks Radio úr figgjarligu trupulleikunum, sum teir eru komnir í, og seta upp-
skot um at útvarps- og fjarsýns gjald fellur burtur og í staðin at seta í verk Bankospæl í út-
varpi og fjarsýni.

Tað er føroyski útvarpsstjórn-
in N. J. Arge sum fostra hevur hesa hugsan til at nýta í Útvarp
Føroya, men sum danir nú
helst fara at taka upp eftir før-
oyingum.

Donsku figgjarfrøðingarnir
hava hugsað sær at loyst spurn-
ingin á henda hátt, sambært
»Jyllandsposten«:

Hann sum letur útvarpsgjald
letur 5 kr. fyri hvørt spælið.
Tað verður 20 kr. fyri allar
fýra skráirnar. Mett verður, at
hvørt kvøld luttaka 1 milljón
fólk og verður tað síðan ein
inntøka uppá 5 milljónir krónur
um dagin. Ikki verður hildið,
at tað verður neyðugt við stør-
um útreiðslum, og verða síðan
ter 1.825 milljónir krónurnar

Tað var N. J. Arge, útvarps-
stjóri, sum á fyrsta sinni kom
væð hugskotinum.

settar á konto í sparikassa, og
fæst her tann uppsparing sum
allir ministarar í mong ár hava
sagt at vera fyri neyðuni, fyri
trivna samfelagsins. Tá lands-
ins búskapur verður bestur, og
tað skuldi ikki vart langa tíð,
kann avgerð takast hvat hesin
peningur skal nýtast til.

Viðvikjandi vinninginum til
lurtararnar hava teir hugsað sær
at vinnarin sleppur undan at
gjalda útvarpsgjald í framtíðini.
Hetta halda teir verða nóg mik-
ið at fáa fólk at spæla banko í
danska útvarpi og fjarsýni, og
soleiðis eru teir visir í, at kunna
lata hesar sømdir til ár 2500, og
til tað tíð vera nýggir lurtarar
komnir.

Poul Møller, figgjarmálaráð-
harri og Hans Sølvhøj, sum eru
gjördir kunnugir við uppskotið,
skulu kannað málið gjøllari,
verður sagt.

- helt på toppen - hver søndag:

Ár eftir deyða P. M. Dam's er vegasam- bandið Hvalbæ-Sandvík liðugt at taka í brúk

Jú sanniliga er tað ikki smáve-
gis suðringar hava P. M. Dam
at takka fyri, tí tað er vissuliga
munur á vegasambandinum í
oynni; tí hevur ein samferðslu-
trupulleikan millum Tvøroyri-
Hvalbæ og Sandvík í huga, so
er almikið broytt til tað betra.

Einasti møguleiki fyri fólk í
hesum norðasta bygðum á
oynni høvdu fyri at koma til
Tvøroyri, var yvirum fjøll í
ringum sum góðum veðri og
mangan í neyðorindum. Hvussu
trupult Hvalbæ og Sandvík-
ingar hava havt tað, er eingin
sum kann greina út uttan tey,
ið hetta hava upplivað, og tað
skal tí verða teimum vælunt, at
eiga tann møguleika at kunna
ferðast til og frá bygðunum. —
Og tann ómetaliga týðning
hetta hevur fyri eldri fólk —
annað hvørt tað so er í lekna-
orindum ella hava onnur orind-
ir — at kunna seta seg í ein bil
— kann uttan iva ein og hvor
hugsar sær. — Tó kanska ikki
so væl tey, ið einki kenna til
slíkar ferðslumstøður.

Og hetta at liggja so fjarskot-
in sum Hvalbæ og Sandvík-
ingar lógu frá hinum bygðunum
í oynni, nú ferðast varð út í
rúmdina, beyð honum ímóti
at bjóða fólk, og var tí eitt tað
fyrsta hann sum FØROYA
LOGMAÐUR tók sær av, var,
at fáa tingið at samtykkja pro-
jektering og skunda undir tun-
nel-gerð Tvøroyri-Hvalbæ og
somuleiðis til Sandvíkar. Og
hetta hevði hann almikið stríð
av, men hann var so skapaður,
at ikki vildi hann nakrantíð
gevast fyrr enn hann hevði út-
innt tað, hann hevði sett fæ-
r fyri at fremja, hvussu hørð
so móttøðan var, tí hann ívaðist
aldri í øðrum enn, at hann at
enda vildi vinna á móttøðuni.
Hetta eru mong dømir um. Eg
má skjóta inn her, at eg minn-
ist hvussu glaður í huga hann
kom til mín og segði mær frá

teimum innkomnu tilboðunum
til tunnel-gerðina Hvalbæ-
Tvøroyri, og helt fyri, »AT NÚ
ER VUNNIÐ Á MÁL.«

Tað var eisini Dam, sum í
drúgva tíð togaðist við tingið
um at fáa samtykt bygging av
nýggjum SMIRLI. Hetta eydn-
aðist eisini. Og hetta er fyri
Suðuroynna stór samferðslu-
framstig, sum neyvan nakran-
tíð vildu gjørt veruleiki, um
ágrýtni P. M. Dams ikki lá so
sterkt í honum.

P. M. Dams dreymur var, at
gera Suðuroynna aftur til tað
virkisoyggj, hon áður var, og
tí var neyðugt at knýta hana
saman samferðsluliga. — Men
hann fór frá hesi hugsjón síni
sum frá so nógvum øðrum ið
lógu honum á hjarta at fremja.
Tað er nú einaferð sett eitt
mark fyri, hvat menniskjan er
fört fyri at náa í livinum. Men
øll kunnu vit vera samd um,
at hann náddi nóg. — Ja mik-
ið meir enn nakar annar poli-
tikkari undan honum.

Suðuroyingar eins og allir
Føroyingar vistu, at missurin í

honum kom at seta djúp spor
eftir seg, og tað er einki at taka
seg aftur í, at missurin kenst alt
stórri og stórri sum frálíður, tí
hann hevði gávar sum bert
teimum heilt fáu ognast. Tað
var ein av okkara stóru vinnu-
livsmönnum, sum segði meðan
Dam lá sjúkur: »Missar vit nú
Dam, ja so missa vit nóg.« Og
hesin var ikki av somu politi-
sku hugsjón, men var í virki
sinum sannførdur um, at hans-
ara líki var ikki undir hvørjum
steini.

At rekka upp alt hansara
mikla politiska avreksverk er
ikki ætlanin her og heldur ikki
møguligt í eini blaðgrein, tí tað
er nóg miklið tilfar til eitt bóka-
verk, sum einaferð kanska
verður skrivað.

Mær rann í huga nú ein part-
ur av sjúkrahúsnum fyri sinnis-
brekaði varð tikið í brúk,
hvussu tað í mong ár hevði ver-
ið togað aftur og fram um at
fáa byggingina av landssjúkra-
húsnum eins og statshospital-
inum í gerð vegna peningatrot,
og honum sum lógmanni beyðst
at fara til Danmarkar at sam-
ráðast við statsministerið um
figgjan av byggingini, og ikki
fullu nógv orð í hesum hansara
samráðingum — heldur enn
øðrum — til alt var í lagi og
byggingin gjørdist ein veruleiki,
og síðan hevur verið hildið á
við hesi bygging.

Ella hvør ásaðann ikki í dag,
at uttan P. M. Dam høvdu vit
ikki ta sosiallógávu, vit hava.
At ásaðann at arður hansara
er alt annað enn lettur at lyfta,
er eingin ið ger annað, tí ikki
so lögdi um gjølla verður um-
hugsað hvør ið freagastur er at
føra hugsjónir hansara víðari —
og at vit ongan eiga sum hann
var, eru allir javnaðarmenn
sum kvinnur fullkomuliga greið
yvir; men onkur skal tað so
verða, og roynt verður at finna
tann besta, sjálvt um tíðin
gongur heldur long, tí flokkur-
in vil hava ein leiðara, ið vil

* * Henda avbera vakra mynd er úr Sovjæt og visir tvær
smágentur, sum eru næmingar á ítróttaskúla fyri børn í býnum
Donetsk í Ukraine.

Spinnið í Gøtu

tygum fáa gott tógv, og skjóta avgreiðslu.

Vit keypa óvaskaða og vaskaða ull og selja øll sleg
av føroyskum tógvi.

TØTINGARVIRKIÐ

v/ Ólavur Gregersen — tlf. 20 í Gøtu